

ČESKÁ REPUBLIKA

Změna KP

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Písku rozhodl samosoudcem Mgr. Martinem Králem v hlavním líčení konaném dne 29.8.2008 v trestní věci obž. **t a k t o :**

Obžalovaný

nar.
 trvale bytem
 , osoba samostatně výdělečně činná
 , tč. na adrese

s e u z n á v á v i n n ý m , ž e

dne 21.6.2002 v Písku, Nádražní čp. 1988 v prostorách zde nacházejícího se katastrálního úřadu předložil „Návrh na povolení vkladu vlastnického práva k nemovitosti“, konkrétně domu čp. a k němu příslušejícím pozemkům, jež se nachází na katastrálním území , okres Písek, zapsaných na LV . Katastrálního úřadu pro Jihočeský kraj, Katastrální pracoviště Písek, včetně kupní smlouvy ohledně této nemovitosti ze dne 26.4.2002 uzavřené v Praze, dle které prodal se svojí manželkou danou nemovitost včetně veškerého movitého vybavení domu za částku 1.500.000,- Kč (z toho movité věci za částku 300.000,- Kč) z Prahy 8 a to přesto, že k 21.6.2002 měl neuhrazené splatné závazky přinejmenším vzniklé mu u ; nar. z titulu smlouvy o půjčce uzavřené mezi ním a jmenovaným včetně jejich dodatků

a jež zněla na částku 3.450.000,- Kč, kdy tato částka měla dohodnutou dobu splatnosti do 15.12.2002.

tedy

i jen částečně zmařil uspokojení svého věřitele tím, že odstranil část svého majetku a způsobil tímto činem značnou škodu,

čímž spáchal

trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a), odst. 3 tr. zákona,

a odsuzuje se

za tento a za sbíhající se tr. čin zpronevěry podle § 248 odst. 1, 2 tr. zákona a další, kterými byl uznán vinným rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 1T 49/2007 ze dne 30.1.2008 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 9To 130/2008 ze dne 6.5.2008

podle § 256 odst. 3 tr. zákona, § 35 odst. 2 tr. zákona k *souhrnnému* trestu odnětí svobody v trvání **18 (osmnácti) měsíců**.

Podle § 58 odst. 1, § 59 odst. 1 tr. zákona se výkon tohoto trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **4,5 (čtyři a půl) roku**.

Podle § 59 odst. 2 tr. zákona se obžalovanému ukládá, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení podle svých sil nahradil způsobenou škodu.

Podle § 35 odst. 2 tr. zákona **se zrušuje** výrok o trestu z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 1 sp. zn. 1T 49/2007 ze dne 30.1.2008 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze sp. zn. 9To 130/2008 ze dne 6.5.2008, jakož i všechna další rozhodnutí na tento obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž zrušením došlo, pozbyla odkladu.

O d ů v o d n ě n í :

Z důkazů, které byly v hlavním líčení provedeny, soud zjistil a za prokázaný považuje skutkový stav věci, jenž je popsán ve výroku tohoto rozhodnutí. Bylo tak prokázáno, že obžalovaný předložil dne 21.6.2002 Katastrálnímu úřadu v Písku návrh na

povolení vkladu práva vlastnického k domu čp. a k němu náležejícím pozemkům, vše zapsáno na LV pro kat.území okres Písek včetně kupní smlouvy ohledně této nemovitosti. Na základě této kupní smlouvy uzavřené dne 26.4.2002 prodal se svojí manželkou shora označené nemovitosti za částku 1.500.000,- Kč včetně věcí movitých kupujícím, a to přesto, že k tomuto okamžiku měl neuhrazené splatné pohledávky přinejmenším u přičemž finanční prostředky z tohoto prodeje ani částečně nepoužil na úhradu žádných splatných závazků.

V rámci přípravného řízení obžalovaný využil svého práva a ve věci nevyprávěl. Ve své výpovědi při hlavním líčení uvedl, že ke konci 90. let obdržel od pana půjčku ve výši 3.000.000,- Kč. O této půjčce byla sepsána smlouva, jejímž obsahem byly další podmínky, např. ujednání o splatnosti půjčky někdy do konce roku 1999 nebo do roku 2000. Poskytnutá půjčka byla zajištěna zástavou – známkovým materiálem daleko větší hodnoty než 3 miliony. Tato zástava, resp. celý exponát, který byl takto předmětem zástavy, mu byla na základě dohody s paní vydána, neboť obžalovaný ji chtěl použít k výstavě. Vydaná zástava ale byla nahrazena plnohodnotným ekvivalentem. K ujednání výměny zástav byl tak uzavřen dodatek č.2 ke smlouvě o půjčce s dohodou o tom, že obžalovanému bude poskytnuta zástava k dispozici na půl roku za účelem jejího prodeje a následně tedy k uspokojení pohledávky pana . Zástava takto obžalovanému vrácena nebyla a tudíž ji nemohl prodat. Zástava je stále v držení pana , nicméně nyní je jí třetina oproti známkovému materiálu předanému panu . Obžalovaný uvedl, že určitě měl možnost od doby poskytnutí půjčky peněžní prostředky vrátit. Jelikož ale vyzval pana k možnosti realizovat dodatek č.2 a zástavu prodat, což mu nebylo umožněno, do dnešního dne nezaplatil. Pokud jde o směnku na 3mil, tak tuto vystavil a předal panu současně s první zástavou. Nikdy mu ji pan nevrátil. Dále obžalovaný vypověděl, že v době, kdy prodal dům v , měl majetek v řádu několika milionů, a to v obrazech a starožitnostech. Následně tento majetek postupně rozprodal.

Poškozený j vypovídal v procesním postavení svědka. Uvedl, že s obžalovaným se seznámil jako filatelista, když docházel na filatelistické burzy a schůzky. Obžalovaný byl sběratelem klasických známek Dánska, svědek klasických známek celkově. Obžalovaný měl v těchto kruzích pověst spolehlivého a sympatického člověka. V rámci tohoto kontaktu se obžalovaný svědkovi svěřil o určitých problémech finančních s odůvodněním, že má zablokované účty, nemůže se tedy dostat ke svým penězům. Tato situace bude prý brzo vyřešena, nicméně do té doby by k podnikání potřeboval vyšší částku peněz. Došlo tak mezi nimi k dohodě a na základě smlouvy o půjčce ze dne 15.prosince 1999 poskytl svědek žalobci částku ve výši 3 miliony, která byla zpočátku jistěna zástavou č. 1, kterou si obžalovaný vzal a již nevrátil. Tato zástava č. 1 byla uvolněna z důvodu výstavy a v žádném případě nebylo dohodnuto, že se známky, které jsou předmětem zástavy prodají a že tedy již zástava vrácena nebude, ale naopak je ve smlouvě stanoveno, že bude vrácena. Nyní je tedy půjčka zajištěna smenkou a zástavou známkami v hodnotě asi půl milionu korun. Obžalovaný dluh ve sjednaném termínu neuhradil, postupně přestával komunikovat a bylo jasné, že se placení vyhýbá. Dne 28.5.2001 se uskutečnila osobní schůzka mezi obžalovaným, svědkem a synem svědka, který poskytl na půjčku 1,5 mil. Kč s výsledkem, že

půjčka bude obžalovaným uhrazena do konce roku 2001, smluvní pokuta do 15.6.2001. Ale ani tato dohoda splněna nebyla. V roce 2002 prodal pan [redacted] svůj dům v [redacted] dle názoru svědka zcela fiktivně, neboť paní [redacted] zde stále bydlí a nájem neplatí. Z toho svědek usoudil, že se obžalovaný snaží s veškerým majetkem „ utéct „, a byl nucen činit proti tomu kroky. Napadl předmětnou kupní smlouvu žalobou, podal návrh na vydání směnečného platebního rozkazu, nicméně přestože byl v těchto sporech úspěšný, k dnešnímu dni nebyl dluh obžalovaným uhrazen. Svědek se dále vyjadřoval k majetkovým poměrům obžalovaného, když dle jeho tvrzení obžalovaný vystupoval jako velice solidní člověk, zámožný a úspěšný podnikatel, tvrdil, že má dům ve Španělsku, v Karlových Varech. O vlastnictví starožitností se ale nikdy nezmínil.

Svědkyňě [redacted], manželka obžalovaného, jak v přípravném řízení, tak v hlavním líčení využila svého práva a ve věci nevyprávěla.

Svědka [redacted] vypověděl, že v roce 2002 od obžalovaného koupil nemovitost v [redacted]. Do dnešního dne tuto chalupu neužívá. Jelikož obžalovaný přišel o byt, požádali jej [redacted] resp. paní [redacted] la by tam nadále mohli bydlet, s tím, že by nájem neplatili a budou investovat do údržby chalupy. Momentálně chalupu užívá paní [redacted]. Svědek činí kroky k tomu, aby se paní [redacted] stěhovala, nicméně je to komplikováno zákazem dispozice, což je způsobeno řízením vyvolaným panem [redacted].

Z kupní smlouvy uzavřené dne 24.6.2002 mezi obžalovaným a jeho manželkou, jakožto prodávajícími a [redacted], jakožto kupujícími a dále z návrhu na vklad práva vlastnického podaného dne 26.6.2002 soud zjistil, že došlo k převodu shora uvedených nemovitostí v obci [redacted] s právními účinky vkladu dne 21.6.2002. Kupní cena ve výši 1.500.000,- Kč byla zaplacená před podpisem kupní smlouvy, přičemž předmětem smlouvy jsou také věci movité.

Ze Smlouvy o půjčce ze dne 15.12.1999 uzavřené mezi obžalovaným a poškozeným [redacted] soud zjistil, že obžalovanému byla poskytnuta půjčka ve výši 3.450.000,- Kč, přičemž splatnost byla dohodnuta ke dni 15.12.2000. K zajištění pohledávky byla věřiteli předána zástava uvedená v příloze č. 1. Z této soud zjistil, že předmětem zástavy je 14 albových listů z exponátu obžalovaného. Z obsahu této přílohy č. 1 vyplývá, že účastníci smlouvy byli dohodnuti o umožnění obžalovanému vystavovat předmět zástavy na konkrétních, v příloze uvedených akcích. Dne 16.ledna 2000 byla sjednána ke smlouvě o půjčce příloha č.2, bylo dohodnuto, že předmětem zástavy se stává album známek a album celistvostí, které jsou ve fotokopii součástí této přílohy. Soud ze spisového materiálu Policie ČR, obvodního ředitelství Praha 1 č.j. ORI-1094/400K-1-2004-VYV, ze znaleckého posudku 5/2004 zjistil, že zástava č.1, resp. cena filatelistického materiálu poskytnutého jakožto zástava dle přílohy č. 1 činila k 15.12.1999 částku 2.631.000,- Kč a cena filatelistického materiálu v případě zástavy č. 2 činila k 16.1.2000 399.000,- Kč.

Soud dále provedl důkaz řadou korespondence, ze které vyplývá, že se dlouhodobě domáhal po obžalovaném zaplacení dlužné částky.

Soud má dále k dispozici několik exekučních příkazů a usnesení soudu o nařízení výkonu rozhodnutí proti obžalovanému pro pohledávky, které obžalovaný dobrovolně neuhradil, např. exekuční příkaz soudního exekutora JUDr. Ivo Luhana pro pohledávku Telefónicy O2 ve výši 8.900,- Kč, exekuční příkaz exekutora Mgr. Otakara Kořínka pro pohledávku _____ ve výši 150.000,- Kč, exekuční příkaz exekutorky JUDr. Jany Tvrdíkové pro pohledávku _____ ve výši 440.000,- Kč s příslušenstvím.

Soud má dále k dispozici podstatný obsah spisu Obvodního soudu pro Prahu 8 sp.zn. 24 C 68/2005 včetně rozsudku tohoto soudu, kterým bylo rozhodnuto, že shora citovaná kupní smlouva uzavřená mezi obžalovaným a jeho manželkou na straně prodávajících a _____ na straně kupujících je vůči poškozenému _____ právně neúčinná. Soud má také k dispozici protokoly z jednání v této věci, z nichž zjistil, že manželka obžalovaného mimo jiné při své výpovědi uvedla, že prodejem předmětného domu přišli o veškerý majetek, který s obžalovaným vlastnili. Dále uvedla, že v domě stále bydlí, nájem ale neplatí, platí pouze náklady za užívání domu a snaží se nemovitosti udržovat.

K osobě obžalovaného bylo zjištěno, že byl dne 30.1.2008 odsouzen rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 1 č.j. 1 T 49/2007 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze 9 To 130/2008 ze dne 6.5.2008 pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1,2 tr. zákona a pro trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání 10 měsíců podmíněně odloženým na zkušební dobu v trvání 2 a půl roku. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 6.5.2008.

Všechny provedené důkazy hodnotil soud dle § 2 odst. 6 trestního řádu jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech, a dospěl k přesvědčivému závěru, že skutkový stav věci, tak jak je konkretizován ve výroku tohoto rozhodnutí, lze považovat za jednoznačně prokázány. Obžalovaný popírá, že by svým jednáním popsáním ve skutkové větě tohoto rozsudku i jen částečně zmařil uspokojení svého věřitele, neboť tvrdí, že měl i po prodeji předmětného domu dostatek majetku k tomu, aby dluh uhradil. Neučinil tak jen proto, že mu nikdy nebyla nabídnuta zástava dle přílohy č. 2 k prodeji, ačkoliv od doby, kdy se pohledávka stala splatnou měl mnoho možností dluh zcela uhradit. Tato jeho obhajoba je spolehlivě vyvrácena zejména výpovědí poškozeného _____, která se jeví ve světle všech provedených důkazů jako naprosto věrohodná. Poškozený za účelem vymožení dlužné částky vůči obžalovanému učinil již řadu kroků, především tedy v oblasti občanskoprávní. Je naprosto nelogické, aby se poškozený domáhal takto svého práva na vrácení poskytnuté půjčky za situace, že by podmínkou pro úhradu bylo toliko nabídnutí zástavy obžalovanému, což je právě jedna z verzí obhajoby, když obžalovaný tvrdí, že pohledávku dodnes nehradil proto, že mu nebyla ze strany poškozeného nabídnuta zástava č. 2 k prodeji. V tomto směru se obhajoba obžalovaného jeví soudu jako velice absurdní s ohledem právě na všechny kroky, které poškozený ve věci vymožení dluhu již musel učinit. Pokud obžalovaný mohl bez potíží dluh uhradit, bylo by zcela nepochopitelné, aby absolvoval řadu civilních sporů a exekucí, které mimo jiné vyvolaly problémy novému vlastníku nemovitosti, manželce obžalovaného a dalším osobám, které jsou v této záležitosti jakkoliv zainteresovány. Pokud obžalovaný tvrdí, že měl dostatek majetku, z něhož by bylo možno dluh snadno uspokojit, je tato jeho účelová výpověď vyvrácena nejen tvrzením manželky učiněným v řízení o neúčinnost právního úkonu, když uvedla, že prodejem domu

v ž nemají žádný majetek, ale i rozhodnutími o vedených četných exekucí na majetek obžalovaného. Finanční prostředky, získané prodejem domu v včetně všech zde nacházejících se movitých věcí, tedy částka 1.500.000,-, obžalovaný nepoužil k úhradě svých splatných pohledávek, ale pro svoji potřebu, což nakonec i z jeho výpovědi vyplynulo. V dané záležitosti se tak nabízí otázka, kdy za situace, že manželka obžalovaného stále v předmětném domě bydlí a bezúplatně jej užívá včetně movitých věcí, zda skutečně tento prodej nebyl toliko fiktivní a činěn tedy s úmyslem obžalovaného vyhnout se placení svých závazků. Tato otázka, ale není předmětem dokazování v této věci. Nutno poznamenat, že poškozený nejen s ohledem na svůj vysoký věk působí dojem důvěřivé osoby, což nakonec i sám ve své výpovědi potvrdil, když s ohledem k osobě obžalovaného se především spoléhal na jeho serióznost a gentlemanství. V rámci dokazování ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 1 vyplynulo, že tyto své „schopnosti“ obžalovaný, jakožto filatelista a funkcionář Českého svazu filatelistů, cíleně využil i proti dalším důvěřivým osobám vyššího věku, když byl za obdobné trestné činy, tedy trestné činy proti majetku, již pravomocně uvedeným soudem odsouzen.

Obžalovaný tedy svým jednáním připustil podstatné snížení okruhu svého majetku, a to až takové, že jeho četní věřitelé nemohou vymoci své splatné pohledávky. O tomto stavu svědčí právě řada exekučních řízení, která jsou proti obžalovanému vedena. Obžalovaný tedy učinil takové právní úkony, kterými prodal svůj majetek, resp. jeho část, přičemž prostředky, které takto získal, nepoužil na úhradu svých splatných závazků, což sám obžalovaný připustil.

Právě takovéto jednání obžalovaného je právně kvalifikováno jako trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1 písm. a) trestního zákona, neboť nepochybně došlo ke zmaření uspokojení věřitele obžalovaného tím, že obžalovaný zcizil část svého majetku. Jelikož současně bylo prokázáno, že tímto svým jednáním byla způsobena značná škoda, tedy škoda vyšší 500.000,- Kč dle kritérií uvedených v ust. § 89 odst. 11 tr. zákona, pak je na místě jednání obžalovaného posoudit též coby trestný čin poškozování věřitele podle odst. 3. Zavinění obžalovaného je spatřováno ve formě úmyslu tzv. nepřímého podle § 4 písm. b) tr. zákona, tedy v jeho vědomosti o tom, že svým jednáním může následek předpokládaný trestním zákonem způsobit a jeho srozuměním se vzniklým následkem, neboť neučinil jiný úkon vůči poškozenému, kterým by projevil alespoň jistou snahu po úhradě dlužné částky poté, co prodal nemovitosti uvedené v obžalobě.

Při stanovení druhu a výměry trestu přihlédl soud ke stupni společenské nebezpečnosti jednání obžalovaného, k možnostem jeho nápravy, jeho poměrům a dále též k účelu trestu uvedeném v § 23 odst. 1 trestního zákona. Jednání obžalovaného soud považuje za značně společensky nebezpečné s ohledem na význam chráněného zájmu, na následek trestného činu, společenskou nebezpečnost zvyšuje i fakt, že obžalovaný spáchal trestný čin ke škodě osoby vyššího věku. Ve smyslu § 35 odst. 2 trestního zákona soud ukládá trest souhrnný, neboť obžalovaný tento trestný čin spáchal dříve, než byl Obvodním soudem pro Prahu 1 sp. zn. 1 T 49/2007 vyhlášen odsuzující rozsudek za jiné jeho trestné činy, a to za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1,2 trestního zákona a za trestný čin zpronevěry podle § 248 odst. 1 trestního zákona. Soud tedy obžalovanému uložil souhrnný rest v sazbě za trestný čin nejprísněji trestný, což je trestný čin poškozování věřitele podle § 256 odst. 1,3 trestního

zákona, a to ve výměře 18 měsíců odnětí svobody, přičemž s ohledem na skutečnost, že obžalovaného před pácháním trestné činnosti, pro kterou je ukládán souhrnný trest, nebylo žádným trestem výchovně působeno, ještě odložil soud výkon tohoto trestu na zkušební dobu v trvání 4,5 roku. V této době bude mít obžalovaný možnost prokázat, že se z projednání věci před soudem poučil, když nadále povede řádný život. Především by měl přehodnotit svůj postoj vůči poškozenému a závazku, který k němu má a vyvinout maximální snahu k jeho úhradě. Také proto soud rozhodl ve smyslu § 59 odst. 2 trestního zákona o uložení povinnosti obžalovanému, aby ve zkušební době podmíněného odsouzení nahradil podle svých sil způsobenou škodu. Pakliže obžalovaný ve zkušební době podmíněného odsouzení řádný život nepovede, hrozilo by rozhodnutí o přeměně původně podmíněného trestu odnětí svobody.

Poučení: Proti tomuto rozsudku je možno podat odvolání do osmi dnů ode dne jeho písemného doručení ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích prostřednictvím soudu podepsaného ve dvojím vyhotovení, jež má odkladný účinek.

Státní zástupce tak může učinit pro nesprávnost kteréhokoli výroku, obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se ho přímo dotýká. Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může jej napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo chybí (§246 odst. 1 tr.ř.).

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný zbaven způsobilosti k právním úkonům nebo je-li jeho způsobilost k právním úkonům omezena, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho zákonný zástupce a jeho obhájce (§247 odst. 2 tr.ř.).

Odvolání musí být ve shora uvedené lhůtě odůvodněno tak, aby bylo možno, ve kterých výrocih je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo. Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i z části, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy (§249 odst. 1, 2, 3 tr.ř.).

V Písku dne 29. srpna 2008

Mgr. Martin Král
samosoudce